

vilde kunne have til Disposition af vore egne Skibe — vil der jo for Diebliffet ikke være Mere fornødent, og skulde Farten udvikle sig til en saadan Betydning, at man maatte anslaffe et Skib til, var Ulykken jo ikke saa stor, da jeg ikke tvivler det Mindste paa, at Trafikken saa vilde have viist sig at kunne betale sig. Det er jo heller ikke det eneste Sted, hvor Staten selv har overtaget en saadan Trafik. Det ærede Medlem har jo selv nævnet en, nemlig Routen Korsør—Kiel, og jeg tror, at den Maade, hvorpaa den bliver udført, den Sikkerhed, hvormed den bliver gennemført, det overordentlige Held, hvormed den udføres overfor et konkurrerende Dampskibsselskab, berettiger mig til at nære Haab om, at Repræsentationen deri vil se en Garanti for, at Staten ogsaa vil kunne paatage sig Udførselen af den her omhandlede Route. Jeg kan derfor ikke Andet end gjentagende anbefale Vedtagelsen af dette Forslag til det ærede Thing. En anden Sag, som har optaget en stor Del af den Tid, der er medgaaet til Behandlingen af Finantslovsforslaget, er jo Spørgsmaalet om de lollandiske Diger. Jeg har en Jølelse af, at Thinget er kommet til den Erkjendelse, at man vel neppe gennem en længere Diskussion bliver klogere paa dette Spørgsmaal, end man allerede iforveien var. Der er her idag anført af Rigsdagsmand, der bo i de paagældende Egne, forskjellige Ting til Fordel for det størst mulige Bidrag fra Statskassen til de lollandiske Digelag. Jeg har ikke følt mig overbevist om, at der i det, der er fremført fra den ene eller den anden Side, ligger noget Nyt, som kunde have nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Stilling. Man har anført Udskilligt med Hensyn til Agerbrugets Stilling og Formuesforholdene derovre, hvilket i og for sig ikke har saa overmaade Meget at betyde. Hvis nemlig i det Hele taget nogen Provinds skulde kunne taale at anvende noget Særligt til Beskyttelse af sine egne Forder, maatte det vel være den Provinds, som er bekendt for at have de bedste Forder, og naar det er sagt, at man der har for saa Kreaturer i Forhold til Hartkornet, saa ligger det ifølge min foreløbige Opfattelse paa langt Hold ganske vist deri, at Agerbruget derovre ikke staar paa det Standpunkt, hvorpaa det burde staa. Deri ligger Feilen og ikke deri, at man ikke kan paatage sig at have Kreaturer nok. Dette er en Sag, der kan siges at gjøre et vist Indtryk i Diebliffet, men som ikke har nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalene om den Hjælp, der kan og bør tilstaaes Digelagene udover, hvad de allerede tidligere have faaet. Lige saa lidt kan jeg tillægge de Beregninger over Udgifterne til Digeanlagene osv. af forskjellig Natur, som ere fremkomne den ene Gang efter den anden, eller Forslagene om, hvorledes man skal hjælpe det tilstedebevarende Behov enten gennem aarlige Tilskud eller gennem Bidrag paa den ene eller den anden Maade, nogen

afgjørende Betydning. Saaledes som Sagen foreligger nu, viser den Graft, hvormed den i kort Tid er voget op fra et aarligt Tilskud paa 11,000 Kr. til en Bevilling af noget over 30,000 Kr., jeg tror 38,000 Kr., hvilken Fart denne Sag har taget, og jeg tror, at det vilde være overmaade heldigt, om man midt under denne i og for sig ikke meget orienterende Behandling af Sagen i dette Thing, vilde finde det rigtigt at gjøre en lille Stopper og tage, hvad man kunde anse for at være nogenlunde rimeligt, og lad saa Fremtiden vise, om der virkelig skulde være Anledning til en Anvendelse af saa overordentlige Midler her fremfor andre Steder, hvor det synes, at man ogsaa vilde kunne stille Fordringer til dem. Jeg for min Del holder fast ved et Statsudlæg af 20,000 Kr. om Aaret som det Høieste, hvortil jeg kan gaa. Det er altsaa Vædringsforslaget under Nr. 99. Skulde der senere vise sig Anledning til at have Formodning om, at det maatte kunne med Billighed siges, at de forpøgede uventede Udgifter havde sat Deberne i en saadan Tilstand, at de i det Hele taget maatte være trykkede af Digebyrderne, og det derfor maatte tages under Overveelse, om der maatte gjøres noget Mere, maatte det da være en Undersøttelse af en ganske anden Bestaafenhed end den, der foreligger i Diebliffet. Men jeg vil paa Forhaand sige, at jeg er ikke tilbøjelig til at nedsætte en Kommission eller foretage saadanne Undersøgelser, efter at Loven af 23de Mai 1873 nu har virket i 9 Aar; thi jeg forudsætter, at en saadan Undersøgelse vil lede til Resultater, som igjen ville bringe en saadan Diskussion og Uenighed tilstede her i Thinget, at man med stor Vanskelighed vil faae Løsningen paa denne Sag i en længere Tid, og dog ikke er ganske sikker paa, at man kommer til endelige Resultater. Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Vejten), som havde stillet et Forslag om en Bevilling paa 25,000 Kr., fremstillede det for mig som noget Tillokkende, at Sagen dermed vilde være afluttet. Jeg er imidlertid overbevist om, at det ærede Medlem har Uret heri. Efter den Fart, Sagen er kommen i, endes den ikke, om man vil vedtage et Tilskud af 25,000 Kr., som der er foreslaaet. Det vilde være en Grund dertil, men den vilde ikke forslaa; vi fik Sagen frem igjen. Jeg for min Del føler mig ikke overbevist om eller har ingen Grund til at antage, at Digelaget ikke maatte anse sig for at være behandlet meget resonnabelt efter det Tilskud, der er foreslaaet af det ærede Udvalg, og dertil vil jeg foreløbig raade det høie Thing at holde sig. Jeg vil ialtsald ikke kunne modtage noget Mere. — Hvad de Vædringsforslag angaar, som ere stillede under Nr. 96 og 98, og som vedkomme Laanene til Lynæs- og Sundsted Havne, kan jeg ikke Andet end erklære, at Vædringsforslagene ikke alene ikke ere veiledende og tydeliggjørende, men snarere